

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Sociaal-Flamingantische Trefdag 2013 **10 jaar na het verscheiden van Antoon Roosens**

Alle info op blz. 15

In deze nieuwsbrief:

- > Uitzendsector: werknemers als werkvee (blz. 2)
- > Ontslaan van ambtenaren: niet in het algemeen belang (blz. 3)
- > Geef trage wegen een nieuwe toekomst! (blz.5)
- > Voor een bedrijfsmensvriendelijke openbare dienst (blz. 7)
- > Privatisering Royal Mail kost Britten veel geld. (blz. 9)
- > Manifestatie tegen GAS-boetes: niet iedereen was welkom. (blz. 11)
- > Koerdische hongerstakers tegen bevordering van Turkse foltercommissaris (blz. 12)
- > Teleurstelling over de aangekondigde hervormingen van Erdogan. (blz. 12)
- > Colofon en kalender (blz. 16)

Uitzendsector: werknemers als werkvee...

Eén van de belangrijkste kenmerken van het neoliberal paradijs is de systematische degradatie van de werkomstandigheden. Met grote gevolgen op de welvaart en het welzijn van de werknemers. Niet toevallig pieken cijfers van burn-out, ziekte, ontevredenheid over het werk. Natuurlijk zijn er ook beroepen, meestal hoger op de maatschappelijke ladder, die daar enigszins aan ontsnappen. Er zijn duizend en één wegen om de uitbuiting van de arbeidskracht te verscherpen. Eén van die mogelijkheden is de uitzendsector. In 2000 waren er in deze sector 300.000 werknemers aan de slag, in 2011 meer dan 550.000. Het is een sector die antwoord biedt op de onmogelijkheid van het kapitalisme om mensen een vaste en volwaardige baan te geven. Uitzendarbeit is volgens de officiële lezing een soort vagevuur naar de hemel van een vaste baan. Er wordt echter grof geld verdiend aan uitzendarbeit. Er zijn multinationale bedrijven die er rijk van worden. Ondermeer Randstad met het grote orakel van dienst Jan Denys, die in de massamedia het denken over alles wat met arbeid te maken heeft probeert te monopoliseren en uiteraard uitzendarbeit als een sprookje door de media sluist, wat zijn bazen eisen.

De tegengeluiden komen van de vakbonden en breder de arbeidersbeweging. Gezien uitzendarbeit vooral jongeren bereikt, is het niet toevallig dat de KAJ, de Katholieke Arbeidersjeugd, er een studie aan besteed heeft. Aan de hand van duizend getuigenissen gebundeld in het boek “*Is dit nu de moderne arbeidsmarkt?*” wil de KAJ de wantoestanden aan de kaak stellen. Zo zijn er jongeren die via een sms’je een baan krijgen aangeboden, eens ze op het uitzendkantoor zijn blijkt er zogenaamd iemand anders al met de job te zijn gaan lopen. Soms wordt jongeren gevraagd om wekenlang onbetaald ‘stand-by’ te blijven.

De korte looptijd van de contracten zet grote druk op de werknemers. Velen gaan werken als ze ziek zijn. De meerderheid doet dit omdat ze bang zijn dat hun contract niet zal verlengd worden. Soms worden er nepvacatures ‘aangeboden’. Zo getuigt iemand dat een ander multinationaal uitzendbedrijf, Adecco, uithing dat ze nog volk

zochten bij Carrefour. Toen de getuige naar Carrefour trok werd hem verteld dat er op dat moment geen jobs waren. Eén derde van de ondervraagden stelt dat hun salaris niet altijd correct wordt uitbetaald, 40% zegt geen premies te hebben opgestreken voor nacht- of zondagwerk. Uitzendwerk als springplank naar een vaste baan? 65% van de getuigen zegt dat ze al twee jaar in het systeem meedraaien bij gebrek aan vaste banen. Uiteraard ziet Dhr. Jan Denys geen problemen. De Vlaamse minister van Werk Dhr. Philippe Muylers (ex-Voka en nu N-VA) hecht in een reactie niet veel belang aan de studie maar toch stelt hij dat het een aanklacht geworden is tegen de filosofie van interimarbeid.

De V-SB ziet in het Vlaanderen van de toekomst interimarbeid als een uitzondering op de regel van vaste en volwaardige jobs. Er zijn genoeg financiële middelen, ten minste als men het dogma van maximaal winstbejag door privé- aandeelhouders verwerpt. Vandaag staat de wereld op zijn kop: ondergraven van volwaardige banen en vervangen door o.m. interim-arbeid, obscure onderaannemers,...waarin mensen bot gebruikt worden als gewillig en goedkoop werkvee.

Werkgelegenheid (2)

Het algemeen belang is niet gebaat bij het ontslaan van ambtenaren

De laatste tijd lijken politici van verschillende partijen elkaar de loef te willen afsteken met het aankondigen drastische besparingen in het overheidsapparaat. In Antwerpen kondigde burgemeester Bart De Wever (N-VA) met enige fierheid aan dat hij 1420 stadsambtenaren zou laten afvloeien om nieuwe investeringen te kunnen doen. Zijn woorden waren nog niet koud of Hendrik Bogaert (CD&V) liet weten dat de federale overheid nog beter deed en sinds 2008 maar liefst 5.000 federale ambtenaren schrapte. Eerder al had de Vlaamse Regering bij monde van Geert Bourgeois meegedeeld dat het aantal Vlaamse ambtenaren sinds 2009 met meer dan 6 % is verminderd. Bijna dagelijks kondigen politici van verschillende beleidsniveau's aan hoeveel ambtenaren ze laten afvloeien.

Het ontslaan van ambtenaren is intussen een daad van 'goed bestuur' geworden en lijkt wel hét wondermiddel om de crisis aan te pakken. De

vlotheid waarmee het snijden in het overheidsapparaat wordt geslikt, is natuurlijk te danken aan de volgehouden stemmingmakerij tegen de overheid. De afgelopen jaren hebben onder meer werkgeversorganisaties, economen en academici alles in het werk gesteld om de ambtenarij in een kwaad daglicht te stellen. In de neoliberale wereld waarin wij leven lijken ambtenaren wel een anachronisme geworden.

Maar waarvoor waren de ambtenaren nu eigenlijk nodig? Ambtenaren werken met het wettelijk kader dat de democratie heeft voortgebracht. Voor de behartiging van het algemeen belang gaan de ambtenaren om met de rechten en de plichten van de burgers. Ambtenaren horen ten dienste te staan van het volk.

Dat laatste wordt door de rechtse lobby anders geïnterpreteerd: ambtenaren horen ten dienste te staan van individuele burgers en bedrijven! Het wettelijk kader, de gelijke behandeling van burgers of het algemeen belang zijn immers voorbijgestreefde begrippen. Ondernemend Vlaanderen wil zo weinig mogelijk gehinderd worden. Ruimtelijke ordening, natuur- en milieuvergunningen, sociale wetgeving, mobiliteit, water, wonen, monumenten en landschappen ... overal liggen ambtenaren op de loer om Vlaamse ondernemers te geselen.

Intussen zijn bijna alle Vlaamse partijen overtuigd van de overdaad aan ambtenaren, maar geen enkele politicus die openlijk durft te zeggen: hier gaan wij ons niet meer mee bezighouden. In Vlaanderen is er bijvoorbeeld geen enkele politicus die zegt: ruimtelijke ordening schaffen we af. Maar intussen wordt de ruimtelijke ordening volledig uitgehold en wordt het aantal ambtenaren zo zwaar teruggeschroefd dat de cowboys vrij spel krijgen.

De Vlaams-Socialistische Beweging (V-SB) vraagt duidelijkheid van de Vlaamse partijen. Ofwel laat je zien waar je naar toe wil en schrap je in je beleid om de idealen van de neoliberale economie te realiseren, ofwel kies je voor stabiel beleid met een efficiënt en gemotiveerd ambtenarenapparaat ten dienste van het volk. De V-SB kiest ondubbelzinnig voor dat laatste. Dit wil niet zeggen dat alles bij het oude moet blijven. Het ambtenarenapparaat kan efficiënter werken, onder meer door kostelijke consultantopdrachten aan banden te leggen of het 'outsourcen' terug te dringen.

Wegen en paden bepalen in belangrijke mate de bewegingsvrijheid van mensen. Vroeger hadden ze vooral een utilitaire functie voor het realiseren van verplaatsingen, maar ook bijvoorbeeld als weideplaats voor vee. Vandaag worden er geen koeien meer getuierd en zijn herders verdwenen. In de plaats kwam het recreatief gebruik door fietsers, wandelaars, ruiters ...

Het belang van ons wegensysteem is ook juridisch erkend. In toepassing van de wet van 10 april 1841 werd er in elke provincie een Atlas der Buurtwegen opgesteld. Deze atlassen geven een overzicht van alle wegen en paden met een openbaar karakter en werden opgesteld in het midden van de 19e eeuw. De inventaris bevat nauwkeurige gegevens over onder meer de breedtes of de namen van de wegen en paden. Er werd een onderscheid gemaakt tussen buurtwegen die behoren tot het openbaar domein en voetwegen die lopen over private gronden. Door de wet van 10 april 1841 kregen de buurt- en voetwegen een juridische bescherming. Voor het verleggen of afschaffen van deze wegen werd er een procedure voorzien. Sinds kort heeft elke provincie een geoloket waarop de Atlas der Buurtwegen te raadplegen is.

Een wereld zonder wegen kunnen we ons niet voorstellen en toch zijn veel kleinere wegen en paden of 'trage wegen' in hun voortbestaan bedreigd. Met de opkomst van de auto leken veel trage wegen overbodig te worden. Waarom zou je je voeten vuil maken op een onverlicht kerkwegje als je ook met de auto op je bestemming kunt geraken? Een ander probleem is de toenemende schaalvergroting in de landbouw die geen voetwegen meer duldt die dwars doorheen akkers lopen. Maar de grootste vijand van de trage wegen is de haast ziekelijke neiging van burgers om hun eigendom af te sluiten. Hoe hoger de omheining hoe beter, is het motto. Vooral rijke lui met veel eigendommen hebben de neiging om het gewone volk uit hun omgeving te weren. Denken we maar aan de industrieel Jan De Clerck die in 1992 een openbare weg in Waasmunster afsloot om met rust gelaten te worden. Een ander voorbeeld is de invloedrijke CD&V-politicus Paul De Keersmaecker uit Kobbegem die in 1984 als burgemeester van Asse een officiële voetweg naast zijn woning liet verleggen. Naar aanleiding van zijn 80e verjaardag werden er vanuit de politiek serieuze pogingen ondernomen om de oude weg van Brussel naar Dendermonde – die voor zijn woning is gelegen – te verplaatsen. Jammer genoeg is er een eindeloze lijst van wegen die op een gelijkaardige manier zijn verdwenen.

De afgelopen decennia is de interesse voor trage wegen opnieuw aan het

groeien. Er bestaat zelfs een heuse 'Trage Wegen vzw'. Trage wegen leiden je vaak langs mooie plekken, het is er rustiger én veiliger! Voor recreanten, schoolkinderen, maar ook voor het gewone woon-werkverkeer hebben trage wegen een meerwaarde. En hoe meer trage wegen er zijn, hoe minder de wagen wordt gebruikt. Bovendien neemt de verbondenheid met de streek toe. Stilaan groeit ook het besef dat trage wegen vaak een belangrijke historische en ecologische waarde hebben. Noem ze maar eeuwenoude, groene linten door het landschap.

Hoewel er duidelijk nood is aan meer trage wegen, blijft de politiek regelmatig eigenaars steunen die officiële buurt- of voetwegen afsluiten. Dat komt vooral omdat de gemeenten en provincies bevoegd zijn voor het beheer deze wegen en paden. Ze staan 'dicht bij de burger', weet je wel? Moedige burgers die het Algemeen Belang hoog in het vaandel dragen voeren op verschillende plaatsen processen om deze wegen opnieuw open te maken. In het Vlaams-Brabantse Holsbeek kon een inwoner na een lange juridische strijd de gemeente dwingen om alle officiële buurt- en voetwegen opnieuw open te maken. En wat blijkt? Deze wegen, waarvoor er zogenaamd geen interesse meer was, worden meer en meer gebruikt.

Maar de gevestigde orde zit niet stil. Op allerlei manieren wordt er gewerkt aan de afbraak van dit openbare patrimonium. Meestal gebeurt dat in stilte, aangespoord door organisaties als de Landelijke Gilde die onlangs een Trage Wegen-seminarie organiseerde voor beleidsmakers. Veel gemeentes en provincies voeren een zeer laks handhavingsbeleid rond trage wegen, waardoor na verloop van tijd verjaring optreedt en het openbaar karakter van de wegen vervalft.

Stilaan gaan we naar een situatie waarbij grote delen van het platteland ontoegankelijk worden, behalve in natuurgebieden er zeer veel paden bijkomen. Dit is een kwalijke tendens omdat veel natuurgebieden overbelast worden.

Trage wegen behoren tot het openbaar patrimonium en kunnen niet zomaar verkwanseld worden. Daarom vraagt de Vlaams-Socialistische Beweging dat er een krachtig beleid wordt uitgewerkt rond trage wegen waarbij de Atlas der Buurtwegen het uitgangspunt is. Deze wegen en paden moeten zoveel mogelijk worden vrijgemaakt. Is dat niet meer mogelijk, dan zijn goede alternatieven noodzakelijk. Er dient tevens kordaat opgetreden te worden tegen eigenaars die trage wegen afsluiten.

Wees waakzaam en hou je wegen open!

Actievoerders interpellieren Barroso vóór een openbare dienst in het belang van de mensen.

Op dinsdag 29 oktober 2013 interpelleerden leden van de ACOD-LRB-Brussel en de Europese Federatie van Vakbonden van de Openbare Diensten (EPSU, European Federation of Public Service Unions) José Manuel Barroso, Voorzitter van de Europese Commissie, tijdens een seminarie “Voor een bedrijfsvriendelijke openbare dienst” (“For a Business-Friendly Public Administration”) dat plaatsvond binnen de Commissie zelf.

Dit seminarie had als doel om aanbevelingen aan de Europese Commissie en haar lidstaten te formuleren om te komen tot een verbetering van de kwaliteit en de werking van de openbare dienst, rekening houdend met een nauwere samenwerking en competitiviteit met de bedrijven.

Verschillende Europese ministers verkondigden nieuwe loonbevrozingen (zogezegd “met akkoord van de vakbonden”), meer flexibiliteit, competitiviteit, een nauwere samenwerking met de privésector, meer privatiseringen en de werklasten met een - zogezegd noodzakelijke - vernietiging van meer dan 150.000 arbeidsplaatsen... minder werklieden binnen de openbare diensten die vooral in het belang van bedrijven en multinationals werken, in een concurrentiële markt met de privésector binnen dewelke hun flexibiliteit omgekeerd evenredig is met hun werkzekerheid zou de norm moeten worden, dit allemaal binnen het kader van Europa 2020, de groeistrategie van de Europese Unie.

Kortom, een volledige privatisering en een sociaal bloedbad doorheen alle openbare diensten van Europa, dit alles onder het goedkeurend oog van bijna vijfhonderd aanwezigen in het publiek, voor het merendeel leden van de Commissie zelf, banken en grote bedrijven, zonder enige tegenstem van de openbare diensten of vakbonden zelf, met uitzondering van deze verrassingsactie waarbij een woordvoerder

van de ACOD-LRB-Brussel José Manuel Barroso interpelleerde toen hij zijn speech wou aanvangen. Nadien vouwden andere actievoerders een spandoek open “Voor een **bedrijfs**mensvriendelijke openbare dienst”.

De sprekers waren de mening toegedaan dat hun standpunten gedragen werden door een “stilzwijgende meerderheid” van de Europese burgers, die zouden beseffen dat deze maatregelen in hun belang voorgesteld worden. Een bewering die, samen met de leugen dat hun voorstellen gedragen worden door de Europese vakbonden, zonder meer beangstigend is. Dit was een actie die, in het licht van de omstandigheden en de alsmaar toenemende verstikking van alle werklieden door de EU, meer dan legitiem was en die de V-SB dan ook volledig steunt. Laten we allen samen, werkzoekenden en werklieden - zowel uit de privé- als de publieke sector, aan Europa tonen dat er geen stilzwijgende meerderheid is die bereid is om hun destructieve neoliberale waanzin te slikken. Samen sterk!

De Royal Mail is wellicht een van de oudste overheidsbedrijven in Europa. De post van het Verenigd Koninkrijk wordt al bedield door dit staatsbedrijf sinds 1516, toen het opgericht werd door koning Hendrik XIII onder de bevoegdheid van een functionaris genaamd "Master of the Posts". In 1969 werd het bedrijf in principe geprivatiseerd, maar alle aandelen bleven in handen van de staat. Hoewel de postmarkt in 2006 werd geliberaliseerd en

Royal Mail het monopolie verloor, bleef het overheidsbedrijf heel winstgevend tot vandaag. In de praktijk kostte het de belastingbetaler niets, want Royal Mail was volledig zelfbedruipend. Het staatsbedrijf was eeuwenlang een van de kroonjuwelen van de Britse economie, maar bezweek dit jaar uiteindelijk onder druk van de conservatieve en liberale krachten in de regering van Cameron. Die besliste namelijk dat het bedrijf naar "de beurs" moet, anders gezegd: dat het uitverkocht mag worden aan private "investeerders". De initiële verkoopprijs werd vastgelegd op 3,3 miljard pond.

De beursgang bleek een waar succes: al op dag één steeg de koers van een aandeel van het bedrijf naar 4,90 pond, terwijl de uitgiftekoers die de regering had vastgesteld lag op 3,30 pond. Een waar succes dus, tenminste voor de investeerders. Die zagen hun pas gekochte aandelen immers al meteen in waarde stijgen met 48 procent. Het bedrijf doet het daarmee dus "goed op de beurs". Maar achter dit ogenschijnlijk goede nieuws schuilt een harde mokerslag voor de Britse bevolking: de oppositie in het parlement verweet Cameron immers dat die het bedrijf veel te goedkoop verkocht heeft, namelijk tegen slechts 3,3 miljard terwijl het bedrijf er 4,9 waard was. Cameron wees dat voor de beursgang nog af omdat hij niet geloofde dat het bedrijf meer waard was dan zijn vastgelegde uitgiftekoers. Vandaag blijkt dus dat hij zich serieus misrekend heeft, en de Britse staatskas loopt dus 1,2 miljard pond mis.

De werknemers van Royal Mail kregen aandelen in het bedrijf. Deze werknemers kregen dus ook een winst van 50 % cadeau. Dat zou genoeg

kunnen zijn om weerstand tegen deze privatisering af te kopen, maar de vakbond CWU kondigde toch acties aan. Voor de werknemers zijn die aandelen immers een vergiftigd geschenk. Die aandelen leveren misschien een korte-termijn-winst op, maar vertegenwoordigen wel een liberale logica waarbij in naam van 'de vrije markt' de aanval op zowel publieke dienstverlening als het sociaal statuut van de werknemers zelf zal ingezet worden. Eind oktober zou het CWU aan stakingsacties beginnen.

De farce rond de uitverkoop van de Royal Mail toont wel hoe geraffineerd de politieke wereld te werk zal gaan om de privatiseringen verkocht te krijgen bij het brede publiek. Het doelbewust onderwaarderen van een staatsbedrijf dat te koop staat zal bij de beursgang een 'succes' lijken, waarmee de kranten weer gevuld kunnen worden met de zoveelste neoliberale goed-nieuws-show. Het uitkeren van aandelen aan de werknemers speelt daar een vuile rol in, de werknemers worden dan immers met de illusie gepaaid dat de privatisering in hun voordeel werkt. De georganiseerde arbeidersbeweging zal hier zeer waakzaam voor moeten zijn: pogingen om die beweging in te kopen hebben in het verleden helaas al dikwijls gewerkt.

Actie tegen de verkoop van Royal Mail

Repressie

Manifestatie tegen GAS-boetes: niet iedereen was welkom...

Op 26 oktober vond in Brussel een betoging plaats tegen de Gemeentelijke Administratieve Sancties (GAS) onder het motto "Voor een sociaal alternatief op een repressief beleid". Voor deze betoging werd opgeroepen door een platform van 90 organisaties, waaronder de Vlaams-Socialistische Beweging (V-SB). De V-SB heeft zich immers altijd verzet tegen GAS-systeem omdat het een ondergraving is van verschillende elementaire rechtsprincipes.

Dat de V-SB mee opgenomen werd in het platform en deelnam aan de betoging, bleek duidelijk niet naar de zin van een paar tiental LSP-militanten en gemaskerde jongeren met anarchistenvlaggen.

In de chaos die volgde uit het feit dat de ordediensten van de betoging aan het Taalaktiecomitee en de Vlaamse Volksbeweging de toegang ontzegden (die ook wilden deelnemen, maar -in tegenstelling tot de V-SB- geen deel uitmaakten van het platform van 90 organisaties), besloten enkele LSP-militanten en gemaskerde jongelui van de situatie gebruik te maken om ook de V-SB fysiek uit de betoging te zetten. Dat V-SB deel uitmaakte van het officiële platform, was geen argument voor LSP, en deze stelde dat er voor de V-SB geen plaats was "omdat er op de betoging ook Walen en Brusselaars zijn".

Vreemde logica. De V-SB heeft in het verleden hand in hand betoogd met Koerden, Basken, Catalanen, Schotten, Palestijnen,... én Walen.

De organisatie bevestigde dat V-SB inderdaad welkom was op de betoging, maar durfde niet ingaan tegen het cordon van LSP'ers en gemaskerde jongeren.

Op onze vraag achteraf naar verduidelijking van hun houding, heeft LSP nooit willen reageren. In plaats daarvan, schrijven deze op hun webstek Blokbuster dat ze verwonderd zijn dat V-SB zélf vrijwillig uit de betoging gestapt zou zijn. Hetgeen zelfs te ridicuul is om te ontkennen...

We kunnen deze sectaire houding van LSP alleen maar betreuren. In plaats van eensgezind met andere organisaties te pleiten "voor een sociaal alternatief op een repressief beleid", grijpt LSP deze betoging aan om andere linkse organisaties fysiek en mediatiek aan te vallen.

De Vlaams-Socialistische Beweging zal zich echter niet laten imponeren door de sectaire en gewelddadige houding van LSP, en blijft onverminderd strijden voor een sociaal en rechtvaardig Vlaanderen. En uiteraard een GAS-vrij Vlaanderen.

Koerdistan

Koerdische hongerstakers tegen bevordering van Turkse foltercommissaris

Op maandag 30 september begonnen zeven Koerden, het merendeel vrouwen, in Sint-Joost-Ten-Node een week lang een hongerstaking tegen de promotie van de Turkse politiecommissaris Sedat Selim Ay tot hoofd van de antiterreureenheid van het politiekorps van Istanboel. Allen werden zij door hem en zijn korps uren- tot wekenlang gemarteld, misbruikt of verkracht, of verloren zij familieleden en vrienden tijdens hun gevangenschap. Om dit aan te kaarten en te protesteren tegen zijn folterbeleid kwamen zij uit verschillende landen samen naar de hoofdstad.

Het is opvallend en kenmerkend dat de AKP-regering van premier Erdoğan geen graten ziet in de benoeming van Selim Ay, goed wetende dat de misdaden die onder zijn leiding gepleegd werden reeds veroordeeld werden door het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

Op maandag 7 oktober beëindigden de zeven slachtoffers hun hongerstaking met een protestactie aan het Europees Parlement in het bijzijn van een dertigtal actievoerders. Die dag vond er immers een zitting plaats van de rechtzaak die Selim Ay zelf aanspande tegen het Turkse persagentschap ETHA omdat dit de getuigenissen van de slachtoffers waagde te publiceren.

Teleurstelling over de aangekondigde hervormingen van Erdogan.

Op 21 maart 2013 kondigde de leider van de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) Abdullah Öcalan een bestand af in de gewapende strijd teneinde een kans te geven aan de vredesonderhandelingen met de Turkse regering. Tot op vandaag lopen de onderhandelingen nog steeds en is er bitter weinig over gekend. Mogelijk om tegemoet te komen aan deze onderhandelingen stelde de Turkse eerste minister Recep Tayyip Erdoğan eind september zijn 'democratiepakket' voor, waarmee hij naar eigen zeggen de democratie in de Turkse staat wenst te verbeteren en dat wellicht dient als teken van goodwill om de Noord-Koerden gunstig te stemmen tijdens de maandenlange onderhandelingen.

Erdoğan's speech werd live op verschillende Turkse televisie- en radioposten uitgezonden en simultaan in het Arabisch en het Engels vertaald, net als in de verschillende Koerdische talen zoals het Kurmanji, Sorani en Zaza op de officiële Turkse televisiezender in het Koerdisch, TRT şêş. Voor even leek het

dat er in Ankara geschiedenis geschreven zou worden.

Eerst en vooral werd de mogelijkheid geopperd om de hoge kiesdrempel van 10 procent te verlagen naar 5 procent of zelfs volledig weg te werken, zodat kleine partijen meer kans hebben om vertegenwoordigers in het parlement te krijgen. Ook zou de staatshulp aan de verschillende politieke partijen aanzienlijk toenemen. Momenteel krijgt elke partij die meer dan 7 procent van de stemmen haalt financiële hulp van de staat. Deze drempel zou verlaagd worden naar 3 procent, waardoor aanzienlijk meer kleinere politieke formaties hiervan zouden kunnen genieten, wat de democratie ten goede zou moeten komen. Vervolgens stelde Erdoğan nog een aantal andere maatregelen voor die het gemakkelijker zouden moeten maken voor politieke partijen om vertegenwoordigd te worden op lokaal niveau.

Ook zou er politieke propaganda in andere talen dan het Turks toegelaten worden, onder meer in tussen- en voorverkiezingen, wat erop neerkomt dat de Koerden de door Turkije verboden letters 'w', 'q' en 'x' opnieuw zouden mogen gebruiken in hun media en propaganda. Hoewel dit een grote stap voorwaarts lijkt, neemt dit niet weg dat de Koerden deze wet in praktijk toch reeds voor een groot deel naast zich neerlegden en dat dit slechts weinig veranderd. Via een nieuwe wet zouden dorpen eveneens hun oude of oorspronkelijke naam opnieuw kunnen aannemen die ze vóór 1980 hadden. De regering zal nadien nog overwegen of steden en districten hiervoor in aanmerking kunnen komen. Een van de belangrijkste eisen van de Koerden en de andere volkeren op het Turkse grondgebied is die van het onderwijs in de eigen taal. Om hieraan tegemoet te komen, stelt Erdoğan voor om dit toe te laten maar dan wel enkel in privéscholen. Hoewel dit enkele jaren geleden moeilijk denkbaar was rest de vraag of dit veel zal veranderen. Koerden begrijpen immers niet hoe een moedertaal beperkt kan worden tot onderwijs in privéscholen. Indien Erdoğan wilt aantonen dat hij niemand meer wenst te discrimineren, zou de mogelijkheid moeten bestaan om hun taal in elke openbare school aan te leren. Door dit enkel mogelijk te maken in privéscholen, kunnen bovendien enkel bemiddelde en rijke Koerden hun moedertaal aanleren, wat alles behalve democratisch is. De regering moet echter nog een lijst opstellen van talen en regio- of dialecten die in aanmerking komen voor een dergelijk onderwijs, waarbij steeds een aantal vakken in het Turks gegeven zouden moeten worden. Het is dus nog niet gekend over hoeveel en welke talen dit zou gaan.

Daarnaast heft Erdoğan ook het verbod op het dragen van een hoofddoek in de openbare dienst op. Voor rechters, magistraten, openbare aanklagers, militairen en politieagenten blijft dit verbod wel gelden. Tot groot ongenoegen van de kemalisten vergroot Erdoğan hiermee de greep van het AKP-beleid op de staat en vergroot dit de zichtbaarheid van de islam in het land.

Uiteindelijk werden deze hervorming maar koeltjes onthaalt bij de inwoners op het Turkse grondgebied: voor sommige Turken gaan ze op een aantal essentiële punten veel te ver en voor de niet-Turken net lang niet ver genoeg. Bovendien heeft de regering op geen enkel moment overleg gepleegd met de oppositiepartijen of vertegenwoordigers van de verschillende volkeren woonachtig binnen de Turkse staatsgrenzen. Voor de pan-Koerdische organisatie Unie van Gemeenschappen in Koerdistan (KCK) maakt dit voorstel nog steeds niet de weg vrij naar een echt vredesproces aangezien er niet gesproken wordt over de vrijlating van de duizenden politieke gevangenen en mensenrechtenactivisten die door de Turkse staat gevangen worden gehouden omwille van hun politieke overtuiging, zonder enige vorm van (eerlijk) proces. De Koerdische mensenrechtenvereniging IHD en de vrouwenbeweging Koma Jinen Bilind zijn er evenmin over te spreken: ze noemen het pakket "doodgeboren" en bespeuren er geen wens in van de Turkse regering om een einde te maken aan het decennialange conflict. De moeders wier kinderen in de bergen vechten of in de gevangenis wegwijnen zijn ervan overtuigd dat dit pakket hen niet zal doen terugkeren...

Ook de religieuze minderheden zijn teleurgesteld door dit hervormingspakket. Zo merken Assyriërs op dat er in het voorstel op geen enkel moment de term 'minderheid' gebruikt wordt en dat er voor hen uiteindelijk niets veranderd, ondanks de hoge verwachtingen en hoop die ze hadden. Alevieten zijn eveneens van mening dat de overheid hen geen extra rechten of erkenning wenst te geven maar net werk wil maken van een grondigere assimilatie. Voor de Turkse staat kunnen moslims op zijn grondgebied immers per definitie geen minderheid zijn aangezien zij automatisch als Turken beschouwd worden.

Het staat vast dat de Turkse regering hiermee vooral zichzelf plezier heeft gedaan. Niet alleen verlengt ze hiermee de vredesonderhandelingen met het Koerdische volk, maar ze poogt hiermee ook een blijk van goede wil te geven aan de Europese Unie waarmee de toetredingsgesprekken wat gemakkelijker zouden kunnen verlopen. Nu zal nog moeten blijken hoe Turkije deze geplande hervormingen in praktijk zal toepassen, maar de enige echte test of de staat werk wil maken van democratie zal uiteindelijk de uitkomst van de vredesgespreken met Abdullah Öcalan zijn. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Graag nodigen wij u uit voor de

Sociaal-Flamingantische Trefdag 2013

10 jaar na het verscheiden van Antoon Roosens

Zaterdag 7 december,
Spiegelzaal De Markten, Oude Graanmarkt 5, 1000 Brussel

Deuren: 10.45 uur ;
aanvang: 11.15 uur ;
einde omstreeks 16.15 uur

Inleider en voorzitter: Miel Dullaert

Sprekers:

Johan Velghe (Priester Daensfonds) over de praktische repercussies van Roosens' inzichten voor het hedendaags sociaal-flamingantisme

Edi Clijsters (Gravensteengroep) over Roosens' gramsciaans marxisme tegenover het actueel Vlaams, Belgisch, Europees en mondiaal kapitalisme

Peter De Roover (Doorbraak): Vlaamse beweging anno 2014: zwijgende godsvrede of doorleefd pluralisme
Aansluitend: panelgesprek met publieksvragen

Historische uitleiding door **Joost Vandommele:** Antoon Roosens in de rij van betekenisvolle ideologen

Vrijwillige bijdrage als toegangsgeld ; dranken tegen civiele prijzen ; mogelijkheid tot bestelling van broodjes voor de verbroederingsmaaltijd

Tien jaar geleden ontviel ons – ontijdig – Antoon Roosens (1929-2003). Door zijn tegenstanders steevast als een mauvais génie geduid, voor zijn vrienden als denker en doener een blijvende inspirator. Het afgelopen decennium is er veel veranderd en tegelijk hetzelfde gebeven, m.a.w.: de contradicties op Vlaams, Belgisch, Europees en internationaal vlak zijn scherper geworden. Aan ons dus Toons werk verder te zetten van expliciet te maken van wat tot nu toe impliciet was: het historisch en economisch situeren van de Vlaamse grieven, het correct formuleren van de Vlaamse verzuchtingen en het ontwikkelen van een politiek-sociale, volksnationale Vlaamse tegenkracht.

(illustratie: Roosens in 1999, bij de viering van zijn 70ste verjaardag, Vlaams Huis, Brussel)

Colofon
KALENDER

SFL Trefdag, Antoon Roossens. 7 december

De nieuwe trefdag van Sociaal-Flaminganten te Brussel (zie aankondiging blz 15)

Alliantie D19-20 acties:

- 18 december: congres Alliantie D19-20 (meer info volgt)
- 19 december: acties tegen de Europese Top door de Alliantie D19-20 (meer info volgt)

**VOLGENDE V-SB VERGADERING:
(uitnodiging en datum volgt)**

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

in voorraad:

“V-SB t-shirt”

“Vlaanderen Tegen Racisme”

“Ik ♥ van Brussel”